

SUNT AICI PENTRU A CÂȘTIGA

PERFORMANȚA
PRIN OCHII UNUI CAMPION MONDIAL

Chris „Macca” McCormack

Împreună cu
Tim Vandehey

PREDA PUBLISHING
DISCOVER THE STORY

CUPRINS

	Prefață	viii
	Introducere	xiii
1.	„Sunt aici pentru a câștiga!”	1
2.	Prea mândru să mă întorc acasă	15
3.	În cursă pentru mama	39
4.	Jocurile minții	56
5.	Nu poți minți persoana din oglindă	75
6.	Fiecare cursă este un război	89
7.	Factorul Ali	108
8.	Nu-mi spuneți că sunt moale	131
9.	Cola, cea mai bună băutură pentru sportivi	156
10.	Capodopera mea: Campionatele Mondiale Ford Ironman 2010	195
11.	Nu există probleme, doar soluții	212
12.	Nu există scurtături	223
13.	Toți vor să mă pensioneze	237
14.	A avea un obiectiv înseamnă a avea un vis și un plan	245
	Mulțumiri	255

1.

„Sunt aici pentru a câștiga!”

Drumul meu către Campionatul Mondial Ironman din Hawaii a început cu mulți ani înainte să ajung să testez apa în Golful Kailua în dimineața cursei, pregătit pentru a porni în cea mai importantă cursă de anduranță din lume și, totodată, cea mai recentă cucerire din palmaresul meu. Participarea la Kona a reprezentat singurul lucru despre care am discutat cu Sean Maroney, prietenul meu cel mai bun, timp de mai bine de un deceniu. Începusem ca niște înotători, cicliști și alergători tineri și idealști cu un plan cât se poate de simplu, dar și de scandalos: să ne croim drum spre cele mai importante triatlonuri din lume, pas cu pas, fără a ne păsa dacă e să câștigăm sau să pierdem. Pentru noi conta doar să acumulăm experiență, să întâlnim fete frumoase și să ne distrăm. Planul era să bifăm toate cursele de pe această listă, după care să participăm împreună la Ironman Hawaii și apoi, probabil, să ne întoarcem în Australia pentru a savura gloria aventurilor noastre.

Chiar am participat amândoi la câteva dintre acele competiții. În timp ce eu am devenit profesionist, Sean a decis să urmeze cariera de salvamar în Hawaii (și cine îl poate condamna?), dând din când în când lecții de înot și triatlon. Dar dacă afla că participam la vreo cursă de pe lista noastră, renunța la tot și mă întreba: „Participi la cursa de la Chicago? Vin și eu!” Apoi îi cumpăram biletul de avion, călătoream împreună până la locul unde se desfășura cursa și eu concurem. După ce am câștigat „Mrs. T's Chicago Triathlon” în 2000, l-am întâlnit pe Spencer Smith (un britanic extraordinar, campion mondial la curse pe distanță scurtă, care câștigase și câteva curse Ironman), alături de alți idoli de-ai noștri. Făceam pe durii, dar când ajungeam în camera de hotel, începeam să sărim în sus de bucurie strigând: „Uită-te la trofeul ăsta, cu atâtea nume!” Eram ca niște copii cărora li se permitea să se

Joace cu idoli lor... ceea ce și eram.

Am devenit campion mondial și Sean mi-a fost alături mereu. Pe măsură ce ne apropiam de anul 2002, părea că cea mai mare parte din fantezia adolescenței noastre ar putea deveni realitate. Acesta a fost anul când am renunțat la programul de triatlon al Australiei și la formarea mea în cursele pe distanță scurtă și am început să particip la competiții Ironman. Naivitatea s-a dovedit o binecuvântare, cred. În mai 2001, m-am prezentat la Semi-Ironmanul Wildflower fără nicio strategie, am pornit pur și simplu de la ceea ce făceam în cursele pe distanțe scurte și am dublat totul. Semi-Ironmanul are o distanță dublă față de o cursă pe distanță scurtă, deci mie mi se părea logic să fac asta. Am doborât recordul cursei.

Apoi am participat la Ironman Australia, învingând trei campioni și câștigând primul meu Ironman cu distanță completă, călcând pe urmele lui Luc Van Lierde și ale lui Dave Scott, singurii atleți care au câștigat prima cursă Ironman la care au participat. În plus, câștigând Ironman Australia, m-am calificat pentru cursa de la Kona din octombrie 2002. Mergem în Hawaii!

Bucurie și tristețe

Asta se întâmpla în luna aprilie, iar lucrurile au mers din ce în ce mai bine. În iunie 2002, am primit un telefon de la Sean, care era atât de entuziasmat încât aproape că nu aveam nevoie de telefon ca să îl aud. Fusesem la antrenament, așa că telefonul meu sunase încontinuu. Ajunseser pe la a zecea bere, când am răspuns într-un final.

- M-am calificat, nenorocitul! strigă el.

Sărbătorea în stilul lui propriu pentru că se clasase suficient de sus în clasamentul Semi-Ironmanului Keauhou Kona încât să se califice pentru Ironman Kona la amatori.

- Mergem la Kona! Vin să te văd cum câștigi Alcatraz a patra oară.

Câștigasem deja de trei ori triatlonul Escape from Alcatraz și urma a patra victorie, mai târziu în 2002, în încercarea mea de a egala recordul stabilit de americanul Mike Pigg. Sean pur și simplu îl idolatriza pe Mike Pigg. Mike era un înotător și ciclist de suflet și așa se vedea și Sean. Mama lui Sean știa că noi doi trăim pentru triatlon, dar o scoteam din minți urmărind toată ziua înregistrări cu Mike Pigg și Mark Allen, triatlonistul meu preferat. Într-un final se sătura și zicea:

- Hai, băieți, mai ieșiți și voi pe afară să vă jucați, și ne dădea afară.

Am participat la Alcatraz datorită lui Mike, deci de-abia așteptam să am ocazia să-i egalez recordul.

- În seara asta ies în oraș să sărbătoresc, iar apoi voi veni să te văd la Alcatraz, nenorocitele. Pot să stau la tine? continuă Sean.

Eu călătoream cu soția mea, Emma-Jane, dar bineînțeles că am spus da. Sean era prietenul meu. Urma să ne descurcăm noi cumva.

Eram amândoi în al nouălea cer. Urma să îl egalez pe unul dintre eroii copilăriei noastre și să ne îndeplinim visul pe care îl aveam încă de pe vremea când eram adolescenți și priveam cursa de la Kona la televizor, în Sydney. Nu îmi venea să cred. Eram mai fericit pentru Sean decât pentru mine. Dintre noi doi, el era cel înzestrat cu mai mult talent, dar nu a reușit niciodată să lase la o parte distracția și să se concentreze pe antrenamente. Era pur și simplu o forță a naturii: zgomotos, pozitiv, generos și oricând gata de distracție. Îl iubeam pentru asta. Asta ne-a adus împreună pe vremea când eram puști. Viața era ca o mare petrecere.

M-am dus la culcare cu gândul să-l sun pe Sean a doua zi, în toiul mahmurelii. A doua zi dimineață, am primit un e-mail de la doamna Maroney, mama lui Sean. Nu mai primisem niciodată vreun e-mail de la ea, m-a surprins. L-am deschis și am rămas mut:

„Dragă Chris, Sean a murit azi-noapte.”

Ce? Niciun alt detaliu, doar aceste cuvinte sumbre. M-am gândit că poate am citit eu greșit. L-am sunat imediat pe Sean pe mobil. Niciun răspuns. Încă o dată. Niciun răspuns. Acum chiar că am început să mă sperii. Așa că am sunat-o pe doamna Maroney.

- Doamnă Maroney, sunt eu, Chris.

A izbucnit în plâns și atunci am știut imediat că Sean chiar era mort. A fost cel mai greu telefon pe care l-am dat vreodată. Sărbătorea calificarea la Kona la un hotel din Honolulu și a căzut de la balcon, de la etajul 27. A murit pe 6 iunie 2002, la vârsta de 27 de ani.

- Doamnă Maroney, mă urc imediat în avion și vin acasă, i-am zis și imediat ce am închis, plângând, mi-am cumpărat biletul de avion. Primul zbor era de-abia peste douăzeci și patru de ore. Trebuia să mă întorc în Los Angeles și să împachetez totul. Apoi mi-a sunat telefonul. Era domnul Maroney, tatăl lui Sean. Îmi aduc aminte cuvintele lui:

- Chris, am discutat despre asta și vrem să continui, să participi la Escape from Alcatraz.

- Nu, nu, nu, domnule Maroney. Nu mă pot gândi la asta acum, i-am răspuns.

- Chris, ultima bucurie a lui Sean a fost gândul că vei egala recordul lui Mike Pigg.

- Domnule Maroney, Sean era cel mai bun prieten al meu. Nu mă pot concentra la așa ceva. Nu pot câștiga Escape from Alcatraz. Vin acasă, am spus copleșit de gânduri.

Domnul Maroney era comisar de poliție adjunct în New South Wales, un om foarte hotărât și un gentleman desăvârșit.

- Nu! Participă la cursă și apoi vino acasă. Dar să câștigi cursa! Îmi spuse el pe un ton care nu îmi lăsa loc de comentarii.

Rămăsesem fără cuvinte. Apoi am spus singurul lucru care mai rămăsesse de spus:

- Bine, domnule Maroney. Voi face tot ce pot.

Am zburat împreună cu Emma la San Francisco pentru a participa la Alcatraz.

Un miracol

Escape from Alcatraz este o cursă rece și dură care pornește din apele reci ca gheața ale golfului San Francisco. Principala amenințare în câștigarea acestei competiții pentru a patra oară era Greg Bennett, un tip cu care fusesem într-o competiție continuă pe tot parcursul carierei mele. Tocmai câștigase Cupa Mondială și era într-o formă de excepție. Dar Escape from Alcatraz se câștigă, de fapt, la proba de bicicletă. M-am gândit că aș putea ieși învingător dacă mă desprind de pluton la bicicletă și înregistrez al treilea sau al patrulea timp la alergare.

Purtam pe braț o banderolă neagră, în memoria lui Sean, și toată lumea știa că prietenul meu murise. Era o știre importantă în Australia. Comentarii știau cât de apropiați fusesem și cred că mă scosese de pe lista favoriților în acea zi. Eu așa aș fi făcut. Inima îmi era la capătul celălalt al Pământului, alături de familia lui Sean.

A început cursa și după proba de înot, Greg Bennett m-a surprins dezlănțuindu-se pe bicicletă. Când ne-am dat jos de pe biciclete și am început proba de alergare, Greg avea un avantaj considerabil față de mine. *La naiba!* În timp ce alergam m-am uitat spre cer și i-am spus lui Sean: „Îmi pare rău, prietene!” Trecusem de jumătatea cursei și mă gândeam: „Bine, nu voi câștiga, în regulă. Mă voi sui în avion, mă întorc în Australia și mă ocup de prietenul meu”. Nu raționalizasem niciodată înfrângerea, în nicio cursă, acesta era unul din atuurile mele. Gândeam pozitiv mereu și găseam resurse să merg înainte. Dar în ziua aceea, singura mea șansă era ca Greg Bennett s-o dea în bară.

Apoi am văzut o ambulanță venind spre mine și cei din mașină mi-au furnizat un timp intermediar: „Un minut, Macca.” Asta însemna că Bennett avea avans de un minut. M-am gândit că probabil până ajunsese ambulanța la mine, el avea deja două minute. Este un alergător foarte bun, mai bun decât mine. Dar apoi tot primeam timpi

intermediari: „45 de secunde, Macca!” „40 de secunde și e terminat!” *Imposibil*, mi-am spus. Greg Bennett nu o dăduse niciodată în bară. Nu făcuse asta nici măcar o dată în întreaga lui carieră. Era o alergare de doar 12 km. Greg putea alerga distanța asta și în somn.

Pe măsură ce coboram secțiunea în pantă, am început să aud ceva. Aducea a motocicletă. Cursa se desfășoară pe un drum sinuos și nu poți vedea la distanță. Dar printre copaci, imediat după colț, se întrededa o motocicletă. Era motocicletă oficială care se deplasa în urma liderului, Greg Bennett. Era extenuat.

Nu îmi venea să cred. Îmi făcusem griji că voi ajunge pe locul doi și acum... coborând dealul l-am văzut pe Greg Bennett împleticindu-se extenuat. L-am depășit și am auzit mulțimea ovaționând. Greg era atât de pierdut încât, atunci când am trecut pe lângă el, l-am întrebat:

- Te simți bine, Bennett?

Dar el era într-o altă dimensiune. Am pornit mai departe și am sfârșit câștigând cursa. Greg a terminat al șaptesprezecelea.

A fost un adevărat miracol. Am câștigat cel de-al patrulea titlu și i-am egalat recordul lui Mike Pigg. Mike în persoană m-a felicitat la linia de sosire spunând ceva de genul: „Îmi pare rău pentru prietenul tău.” Stăteam lângă Emma, plângând în hohote, spunându-i ce s-a întâmplat. Încă nu îmi venea să cred. Victoria mea nu ar fi putut fi mai puțin probabilă nici dacă un trăsnet l-ar fi scos din circuit pe Greg pe loc. M-am dus în cortul medical să văd dacă e în regulă.

Din câte îmi amintesc, mi-a spus: „Nu știi ce s-a întâmplat, amice. Acum alergam spre victorie și în secunda următoare parcă m-a pocnit cineva în față, o lovitură de knock-out. Nici nu mai știam unde sunt.” Părăsind cortul cu Emma, m-am gândit: *Știu exact ce s-a întâmplat. Maroney a fost aici spunând: „O să câștigi cursa asta, nemernicule.”*

În timp ce eu participam la cursă, acasă Sean era îngropat. Crema comunității de triatlon și înot a orașului a participat la înmormântarea lui. Eu n-am putut fi prezent, dar am trimis câteva cuvinte pe care Pauline Maroney, mama lui Sean, le-a citit. Îl numisem pe Sean „Cometa Halley a prietenilor” pentru că apare o singură dată în viață.

Ispitirea zellor insulei

Pe fondul acestor evenimente și emoții, m-am dus la Kona ca să particip pentru prima dată la Campionatul Mondial Ironman Ford. Pe dinafară făceam pe durul, însă pe dinăuntru eram foarte emoționat. M-am dus la *Energy Lab* (Laboratorul de Energie Naturală din Hawaii,

un ansamblu imens, unde se face întoarcerea spre oraș la proba de maraton) și am făcut poze ca un turist. Nu știam cum să mă comport în compania triatloniștilor de talie mondială pe care-i întâlneai la tot pasul prin oraș. Nu cunoșteam deloc protocolul. Mă simțeam ca un jucător de tenis întrând pe teren la prima sa participare la Wimbledon. Să fac swing cu racheta? Să fac cu mâna la mulțime?

Deși nu mai fusesem niciodată acolo, mă simțeam de parcă știam cursa. O tot urmărisem la televizor de când eram copil. Știam pe de rost numele câștigătorilor și timpii lor. Știam locurile legendare unde fusesse câștigată sau pierdută cursa: dealul Palani, vânturile dinspre Hawi, câmpurile de lavă. Abia așteptam să ajung la câmpurile de lavă, ceea ce demonstrează cât de naiv eram de fapt. Obținusem victorii dominante în primele mele două curse de peste două ore - Wildflower (considerat campionatul neoficial de Semi-Ironman) și Ironman Australia. Mă așteptam la rezultate bune la Kona.

Când am ajuns în oraș, am descoperit că deja se vorbea despre mine. Sportivii mai în vârstă făceau deja speculații despre atletul de 29 de ani care zdrobise concurența la Wildflower și alergase la Ironman Australia cot la cot cu legende precum Peter Reid. Aparent, se discuta că eram capabil de orice la Kona. Le era teamă de mine pentru că eram imprezvizibil, ca un joker într-un joc de cărți, și asta mi-a plăcut. M-am simțit extrem de încrezător.

Dar mă simțeam și ciudat în același timp. Era ciudat să mă plimb cu Emma prin Kailua pentru că am simțit întotdeauna că Sean, cel mai bun prieten al meu, va fi acolo cu mine. Am fi mers la cafea la *Lava Java*. Am fi înotat de la digul Kailua-Kona. Dar nici unul dintre aceste lucruri nu avea să se mai întâmple acum. Cu toate acestea eram aici și, după ce zeii au intervenit cumva pentru a-mi oferi o victorie aproape imposibilă la Alcatraz, eram sigur că pot câștiga la Hawaii și să îl fac astfel mândru pe Sean. Eram emoționat, agitat și pregătit.

Asta simțeam în momentul în care am dat primul interviu înainte de cursă. E o practică obișnuită: postul de televiziune (în acel an, NBC) adună atleții într-o sală și le adresează o serie de întrebări oarecum de bază. Aveam un obiectiv de îndeplinit în timpul interviului: să-i fac pe ceilalți atleți să-și facă griji în privința mea, chiar să le fie teamă de mine. Dar acest lucru nu se regăsea în fișa interviewerului. Presa se aștepta la același gen de răspunsuri ca cele obținute de la ceilalți atleți care participaseră la Kona în ultimii ani: „M-am pregătit mult, mă bucur că sunt aici” și așa mai departe. Dar eu nu le-am oferit asta.

Reporterul m-a întrebat dacă eram îngrijorat cu privire la cursă din cauza lipsei mele de experiență.

- Ce fel de întrebare e asta? Nu. Cred că pot câștiga această cursă.

Puteai să simți cum toată lumea din sală a făcut ochii mari. Niciun atlet nu mai spusese vreodată așa ceva. Următoarele întrebări însă au fost pline de negativism și scepticism:

- Poți să-o faci? Cum rămâne cu tributul?

Nu am înțeles întrebarea asta. Eram obișnuit cu întrebările care se adresau în lumea acerbă a curselor de Cupă Mondială, întrebări despre puterea probei mele de bicicletă sau dacă aş putea depăși un anumit atlet în cursă. Acolo, trebuia să ai o atitudine de „caută și distruge”. Dar aici, întrebările erau ușoare, aproape manierate și nu-mi păsa. Nu era normal să îmi doresc să câștig?

Apoi reporterul a început să povestească despre zeii insulei și cum trebuie să plătești tribut la Kona câțiva ani pentru a-i satisface pe zei. Deja auzisem destule.

- Uite ce e, am spus eu. Eu nu cred în zeii insulei. Toată lumea vorbește despre faptul că trebuie să respecti zeii insulei. Dar eu sunt jumătate Maori², așa că, dacă vine vorba de credință, aceștia sunt zeii mei! Nu-mi pasă de zei. N-am venit aici în vacanță sau ca să obțin medalia de terminare a cursei. Am venit aici să câștig această competiție. Sunt aici pentru a câștiga!

O țintă pe spatel meu

După oprirea camerei de filmat, îmi amintesc că interviewerul mi-a spus: „Puștiule, dacă reușești să faci asta, ai putea fi foarte bun pentru acest sport.” Acesta a fost primul indiciu că am spus lucruri care nu au mai fost niciodată auzite la Kona. Declarațiile mele s-au răspândit în tot orașul în doar câteva ore și în curând toată lumea vorbea despre începătorul australian care a spus că urma să câștige Kona la prima sa încercare.

Presă era entuziasmată, așa cum a fost în toată cariera mea de fiecare dată când am deschis gura și a ieșit ceva scandalos. Erau acoperiți indiferent de cum avea să se termine povestea. Dacă se întâmpla să câștig, aveau citatele care să mă facă să arăt ca un erou, iar dacă pierdeam, m-ar fi făcut să arăt ca un idiot. Dar faptul era consumat și o meritam. Nu m-am ascuns în săptămâna cursei. Lucrul de care nu eram conștient însă era faptul că jignisem niște persoane. Nu îmi însușisem perspectiva Kona cu privire la cursă, care însemna recunoștință și modestie. Am ieșit în față și mi-am pictat

² Populație băștinașă din Noua Zeelandă.

Respect pentru o țintă mare și frumoasă pe spate. Toată lumea credea că sunt nepoliticos și prea încrezător și până în ziua cursei, erau gata să asiste la eșecul meu.

Știam că pot să câștig. Sau cel puțin credeam că știu. Adevărul e că, indiferent de cât de bine credeam că știu cursa, nu pățimisem niciodată în acele câmpuri de lavă. Însă urma să o fac.

Cea mai simplă victorie dobândită vreodată

În dimineața cursei, nervii și emoțiile dinaintea cursei mă copleșeau. Îmi amintesc că m-am împiedicat de săculeții pentru echipamente pe care trebuia să-i folosim pentru tranziție, din cauză că erau foarte mari. La cursele pe distanțe scurte ai doar o pereche de pantofi și pantaloni scurți, pentru că totul se petrece foarte repede. Dar la Ironman, aveam ochelari de soare, pălărie, bidoane cu substanțe nutritive – tot felul de lucruri împrăștiate peste tot.

M-am înregistrat și am început să intru în vorbă cu tipi ca Lothar Leder, Jurgen Zack (de cinci ori campion la Ironman European, care deținea cel de-al doilea timp Ironman din istorie) și Tim DeBoom, care a câștigat totul la Kona în 2001. Eram agitat, așa că mi-am dat drumul la gură neștiind că cei mai mulți dintre băieții intraseră în zona personală intensă (n.r. *the zone*, stare mentală de concentrare intensă) și nu voiau să vorbească. S-au uitat la mine ca și cum aș fi fost vreun ciudat. Am sărit de pe dig și am început să calc apa, uitându-mă în sus la toți fanii veniți pentru începerea probei de înot. *Nu-mi vine să cred! Chiar sunt aici.* Am văzut întotdeauna startul Kona de sus - startul filmat din elicopter. Acum era un unghi cu totul nou.

S-a dat startul și a început cursa. Eram poziționat lângă Jan Sibbersen, un înotător fenomenal care a stabilit mai multe recorduri în cursele Ironman, și când a plecat, am rămas lângă el. *Frate, tipul ăsta este rapid*, m-am gândit. Dar am ținut pasul cu el și fără să îmi dau seama am ieșit al doilea sau al treilea la înot. Au fost valuri mari în acea zi, dar mă simțeam confortabil. După ritmul frenetic al cursei de înot de 1 500 metri de la Cupa Mondială, cei 3,86 km de înot de la Ironman păreau lenți și ușori. M-am menținut în grupul primilor opt înotători, sau pe undeva pe acolo, și ne-am distanțat de restul.

Ne-am apropiat de geamandura de întoarcere și pentru prima dată m-am gândit: *Chiar e un traseu lung.* Am întors cum trebuie și am rămas în grupul fruntaș ieșind al șaselea din apă. Mi-am luat kitul de bicicletă și bidoanele și am ieșit din tranziție atât de repede încât cred că am urcat pe poziția a doua, în spatele lui Sibbersen. Am pedalat primii 10

km, după care m-am uitat înapoi și am văzut că lângă mine mai erau Tim DeBoom, Peter Reid, Spencer Smith și alți câțiva. Dar, după primii 16 km, am decis că ritmul era prea lent, așa că am luat-o din loc. Îmi începusem cursa, strategia mea era „prinde-mă dacă poți”.

La kilometrul 32 l-am prins din urmă pe Sibbersen și l-am depășit. Eram acum pe primul loc la Kona. Începusem să primesc timpii celor din grupul cu care pedalasem: la două minute în spatele meu, apoi la trei minute în spate. În mintea mea era: „Va fi cea mai ușoară cursă câștigată vreodată!”

Mark Allen și Dave Scott, idoli mei, comentau cursa și au oprit mașina în dreptul meu. Am spus (mi-e și rușine când mă gândesc la asta acum):

- Asta e tot ce poate cursa asta?
- Ai răbdare, puștiule! răspunse Mark.

Dar nu îmi ardea de ascultat. Credeam că învinsesem Kona.

SECRETELE LUI MACCA

Ironman Hawaii nu se încheie decât pe falezâl

Triatlonul nu e sprint. Cu atât mai puțin Ironmanul sau Semi-Ironmanul. Nu încercați să terminați cursa încă de la proba de bicicletă, când mai aveți de parcurs și proba de alergare.

Fiți informați cu privire la vreme, la nivelul vostru de pregătire și fiți răbdători. Profitați de porțiunile mai lejere sau de coborârile de pe traseu, odihniți-vă și conservați-vă energia pentru etapele următoare.

Atacul lui Zack

Am ajuns în comunitatea Kawaihae și am aflat timpii lui Jurgen Zack și Thomas Hellriegel (care avea să joace un rol esențial în cariera mea viitoare la Ironman), probabil cei mai buni cicliști din domeniu. Hellriegel fusese unul dintre triatloniștii favoriți ai lui Sean, iar Zack tocmai ratase recordul mondial. Eram un mare fan, nu cu mai mult de cinci ani în urmă aveam postere cu Jurgen pe perete. Iar acum erau pe urmele mele.

Am anticipat că mă vor întrece și au făcut-o când eram foarte

aproape de întoarcerea de la Hawi. Dar în acel moment am accelerat mai tare și am rămas cu ei. Se tot uitau înapoi, crezând că m-au pierdut, dar era clar că mă puteam ține de ei.

Totuși, voiam să-mi demonstrez și manierele. Nu voiam să creadă că îi las pe ei să stabilească ritmul și eu doar mă țin după ei. Așa că i-am depășit și am preluat conducerea pentru o vreme. Așa se procedează într-un pluton de biciclete: unul conduce grupul timp de cinci minute, în fruntea plutonului, stabilind ritmul, apoi se face schimbul și vine altul, apoi altul. La un moment dat, când eram în față, Zack m-a ocolit pentru a prelua conducerea – schemă care îi poartă numele, cunoscută sub denumirea de „Atacul lui Zack”. Avusesem fantezii cu atacul lui Zack și tocmai mi se întâmplase. Încercând să par dur, am pedalat până lângă el și i-am zis:

- Tipule, tocmai ai făcut Atacul lui Zack. Am așteptat toată viața mea un astfel de atac.

Ce fază de începător am făcut. Însă el s-a simțit ofensat și mi-a făcut semn să tac și să pedalez.

Ne apropiam de punctul de întoarcere și am început să mă gândesc la Sean. *Prietene, uită-te la mine. Sunt printre maștri. Îți vine să crezi așa ceva?* Am făcut întoarcerea și am început să forțăm, distanțându-ne de grupul de urmăritori. Chiar am muncit să fiu la conducerea grupului nostru. Dacă Thomas făcea cinci minute în față, mă asiguram că eu făceam zece. Cred că începuseră să mă respecte pentru faptul că egalam sau chiar depășeam ceea ce făceau ei. Atunci când începe să se instaleze oboseala te enervezi pe cicliștii care nu își fac partea lor de muncă.

Hellriegel mi-a servit și prima mea lecție de joc psihologic de la Kona. Între kilometrul 137 și 145, a venit lângă mine și mi-a spus că Normann Stadler (despre care vă voi vorbi puțin mai târziu în carte) își croia drum, adică încearcă să reducă diferența și să ne prindă din urmă. Ne-am uitat la Normann cum se apropie și, de îndată ce a fost destul de aproape să ne vadă, Hellriegel a schimbat viteza și a trecut în față. Îmi plăcea strategia de joc: îi dăduse lui Stadler șansa să ne vadă și să spere că ne prinde, iar apoi l-am lăsat în urmă mărinind ritmul. Stadler a rămas la mai mult de două minute în spate și nu a mai recuperat niciodată.

„Bun venit la Kona, începătorule!”

Am egalat ritmul lui Hellriegel, dar Zack avea probleme. Se luptase cu vântul de travers pe ultimii 24 km. Am coborât de pe bicicletă odată cu Hellriegel, mi-am pus ochelarii de soare și am ieșit din zona de